

28. PEKÁRNA

Klára Klocová

Kapky deště tiše šuměly o prosklenou výlohu maličké pekárny.

„...natáhl k ní svou štíhlou ruku. Byla poseta tečkami světla pronikajícího listovím nad jejich hlavami. Jeho zelené oči se třpytily v lesním šeru jako dva drahokamy. „Pojď se mnou,“ zašeptal a jeho jemná elfská tvář se zachvěla stěží potlačovanými emocemi.

Postarší pekařka rozněžněle vydechla a třesoucími se prsty obrátila stránku knihy, která jí volně spočívala v klíně.

Na obálce se při tom pohybu zaleskla podobizna vysokého, štíhlého elfa s dlouhými vlasy spletenými do pevného, ale přitom stále svůdného copu. Po straně z něj jasně čnělo špičaté ucho, důkladně osvětlené zbloudilým paprskem slunce. Tvář měl pohrouženou do záhybů tmavě zelené kápě.

Na větvi pod ním klečela dívka v prostých šatech a téměř nábožně k němu vzhlížela.

Jak já ti jen závidím, holka, povzdychla si v duchu pekařka a spěšným pohledem zkontrolovala, zda se neblíží nějaký zákazník.

V pondělí dopoledne tu většinou bývalo plno stařenek a maminek s dětmi. Dnes však stoly zely prázdnotou a venkovní déšť napovídal, že tomu tak i zůstane.

Pekařka tiše vydechla, spokojená, že nebude muset přerušit čtení a opět se pohroužila do knihy.

„Dívka se na něj dlouze zahleděla. Tolik, tolik ho milovala, avšak... „Nemohu,“ špitla a po tváři jí stekla osamocená slza. „Ty jsi elfský princ a já jen prostá dívka. Jak bych ti jen kdy mohla být rovna?““

Pekařka se ostře, nespokojeně nadechla a zamračila se do stránky, jako by její nevole mohla dolehnout až k nanicovaté hrdince.

„Huso hloupá,“ zamručela si sama pro sebe. „Kdybych byla na tvém místě já, brala bych ho všema deseti. Princ tě teď určitě pošle k šípku, jen uvidíš...“

„Princ odvrátil tvář do stínů, aby se mezi jejich temnými zákoutími ztratila jeho bolest. „Jistě, jak bys mohla... Nejsem tě hoden ani jako princ, natož jako někdo tobě rovný...““

„Ehm... madam?“

Pekařka sebou polekaně trhla. Byla tak hluboce pohroužena do knihy, až přeslechla zvuk zvonku nade dveřmi. Bezděčně si upravila zbloudilou loknu, nasadila profesionální úsměv a zvedla oči k zákazníkovi.

A svět se pro ni v tu ránu zastavil.

Knihy jí zapomenuta vypadla z rukou a s tichým plesknutím dopadla na podlahu.

Stál na prahu, vysoký, štíhlý, dokonale elegantní, přesně jako na obálce knihy. Pomalu si stahoval tmavozelenou kápi z hlavy, aby odhalil svatozář zlatavých vlasů, jen jemně rozrušených linií jeho ucha.

Dokonale ladného, špičatého ucha.

„Ehm... tedy... dobré ráno... no, možná už spíš dopoledne...“

Jeho hlas byl hladký jako hedvábí, jemný a chladivý jako píseň potoka mezi obláčky mechu.

Elf, očividně zmaten pekařčiným tichem, rozpačitě přešlápl, pak se ale odhodlal a pomalu se vydal k pultu, opatrně se proplétaje mezi kulatými stolky a židlemi.

Rozčarovaná pekařka se nadechla, původně snad v pozdravu, ale ze rtů jí uniklo jen něco mezi povzdechem a vyjeknutím.

Byl to on. Skutečný. A v její pekárně.

Měla chuť začít nadšeně ječet, ale neměla dost vzduchu ani na zapištění, natož na celý jekot. Elf pomaličku doplul až k pultu. Nervózně před ním zapružil v kotnících, jako by si nebyl tak docela jistý, co má dělat, pak se ale vzchopil a položil ruce s dlouhými prsty na dřevěnou desku mezi nimi.

„Tak tedy... ehm... prosil bych pět rohlíků, kdybyste byla tak laskava.“

Pekařčina hrud' se zachvěla, jak zalapala po dechu.

Jeho prsty vypadaly tak nádherně, rozprostřené jako vějíře přes její obyčejný, poškrábaný pult. Jako by ji přímo vybízely, aby se jich dotkla. Jako by přímo slyšela princův zastřený hlas, takový, jaký si ho představovala při čtení knihy. „*Pojď se mnou...*“

„Paní, slyšíte mě?“ Do elfova hlasu se začínalo vkrádat zoufalství. Zabubnoval prsty o pult.

Ano, ano, to víš, že půjdu s tebou, já nejsem jako tamta husa, budu tvou elfskou královnou, tvou paní pod korunami stromů...

Elf frustrovaně vzdychl a pozvednul jednu ruku z pultu.

„Pět,“ přiblížil k ní rozevřenou dlaň. Její pohled ji následoval, jako by to byl magnet.

„Rohlíků,“ hláskoval marně, a přitom prsty předváděl tvar zmíněného pečiva.

Pekařka ho však téměř nevnímala. Mysl se jí už plnila představami, jak společně prchají z města, tam do dálek a k chladivým stromům a jak jí přitom její princ šeptá sametovým hlasem...

„Prosím!“ Elf zatím propadl naprostému zoufalství a spínal k ní ruce jako prosebník. Pak ale znenadání, jako by si uvědomil, že pekařčiny soudnosti se nedovolá, nechal ruce zklamaně klesnout k bokům.

„Chápu,“ zamumlal a odvrátil se. „Je asi těžké pochopit, že před vámi stojí elf, že? Ale nemám vám to za zlé, vážně ne. Všichni to tak dělají. Jakmile mě spatří, najednou jsou z nich sochy.“

Znovu si povzdechl a zamířil ven. U dveří se však zastavil a vyslal k ní přes rameno, krátký smutný pohled. „Já jen doufal, že vy byste...“ Odmlčel se, pak ale zavrtěl hlavou a stiskl kliku. „No, každopádně vám děkuji za váš čas. Přeji hezký den.“

Zvonek zacinkal a pekařka opět osaměla.

Chvilí zůstala jen tak stát a zírala na zavřené dveře. Okouzlení z ní pomalu opadalo, zasunuté do pozadí sílícím pocitem hanby.

Vždyť ta elfova nadlidsky krásná tvář, tvář, která jí brala dech a rozklápávala kolena, byla přeci jen plna smutku a osamělosti, kterou tak často vídávala u svých zákaznic, těch starých paní, které sem chodily na kus řeči, aby nebyly pořád tak samy. Které už pro nikoho vlastně neexistovaly.

Na tom nebylo nic nádherného.

A rozhodně to nemohla nechat jen tak.

Musela celou ulici běžet, aby ho zastihla dřív, než zmizel v průchodu mezi dvěma domy.

„Stůjte, počkejte! Pane!“

Elf se zarazil a překvapeně se k ní obrátil. Kapky deště mu dopadaly na okraj kapuce a stekly dolů jako malé vodopádky. Tentokrát ji však jejich krása už tolik neokouzlovala.

Ted' měla důležitější starosti.

Celá schvácená k němu doběhla, až jí to na mokré chodníku málem podklouzlo, ale konečně mu stanula tváří v tvář.

Elfovy oči jí nervózně zatékaly po tváři. Přeshlápl.

Pekařka sice sotva popadala dech, ale přesto na tváři vykouzila ten nejlaskavější úsměv, jaký svedla. „Moc se vám omlouvám. Víte, jen mě to překvapilo. Chápete... někdo jako vy... a v mé pekárně... A přitom já o vás četla...“

Cítila, jak rudne. Raději proto mávla rukou a podala elfovi hnědý papírový sáček. „Pět rohlíků, jak jste si přál. A přidala jsem vám tam ještě dvě čokoládové sušenky. Za to čekání.“ Lehce mu pytlík vtlačila do neprotestujících prstů. „A přijďte kdykoli znova. U mě máte dveře otevřené,“ dodala ještě, už trochu překotně a čekala, co on na to.

Elf zíral na hnědý papírový pytlík, jako by nechápal, na co se dívá. Náhle se však jeho tvář rozzářila úsměvem tak vřelým, až by přísahala, že déšť kolem nich na okamžik ustal.

„Dě...děkuju,“ zašeptal a zvedl k ní jasně zelené oči. Už v nich však nebyla žádná magie. Jen jemný, až neskutečně lidský vděk. „Určitě přijdu.“

Sevřel pytlík v dlaních a napůl se otočil k odchodu, pak se ale zarazil. Přeshlápl na mokré chodníku, jako by vedl sám se sebou nějaký vnitřní boj.

„A nechtěl byste si ty sušenky sníst u mě s šálkem čaje?“ navrhla pekařka, když viděla jeho rozpaky a usmála se. Konečně, každý si přeci v takovýto deštivý den zasloužil společnost.

I kdyby to byl elf.

I kdyby byl jen obyčejná pekařka.

Elf se v tu ránu rozzářil jako sluníčko. „Ani nevíte, jak rád.“

